

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/97/2023
Identifikačné číslo spisu:	8718202770
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8718202770.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ M. S., nar. W., bytom G. a 2/ Z. S., nar. W., bytom E., proti žalovaným: 1/ Prvá stavebná sporiteľňa a. s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, zast. Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s. r. o., so sídlom Bajkalská 13, Bratislava, IČO: 36 860 662, 2/ Profesionálna dražobná spoločnosť, s. r. o., so sídlom Masarykova 21, Košice, IČO: 36 583 936 a 3/ T. E., nar. W., bytom D., zast. advokátkou JUDr. Máriou Didekovou, so sídlom Zdravotnícka 2, Poprad, o neplatnosť dobrovoľnej dražby s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 20C/25/2018, o dovolaní žalovaného 1/ a žalovaného 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 15. júna 2022 sp. zn. 2Co/44/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 15. júna 2022 sp. zn. 2Co/44/2021 v celom rozsahu z r u š u j e a vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 14. januára 2019 č. k. 20C/25/2018-127 (ďalej len „rozsudok okresného súdu, prvý v poradí“ alebo „rozhodnutie súdu prvej inštancie, prvé v poradí“) žalobu zamietol (prvá výroková veta). Druhou výrovkou vetou rozhodol, že žalovaní 1/, 2/ a 3/ majú voči žalobcom 1/ a 2/ právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (prvého v poradí) vyplýva, že konal o žalobe žalobcov, ktorí sa domáhali určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby z dôvodu, že zmluva o úvere (mediúvere), ktorá bola podkladom pre vykonanie dobrovoľnej dražby je zmätočná, nie je z nej jasné, čo všetko si veriteľ bude uplatňovať; žalovaný 1/ si vo vyhlásení pravosti pohľadávky uplatnil aj úrok zo zmluvy aj úrok z omeškania; namietli podhodnotenie predmetu dražby a skutočnosť, že v čase dražby bola nehnuteľnosť obývaná. Okresný súd rozsudok (prvý v poradí) založil na závere, že nezistil v postupe pri vykonaní dražby žiadne porušenie ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z. z.“); žalobcovia neuviedli, z akého dôvodu by mala byť záložná zmluva

neplatná.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na základe odvolania žalobcov 1/ a 2/ uznesením z 23. októbra 2019 č. k. 2Co/79/2019-199 (ďalej aj „zrušujúce uznesenie“) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil z dôvodu, že úverová zmluva, na základe ktorej žalovaný 1/ realizoval záložné právo, nebola doposiaľ podrobená súdnej kontrole zmluvných podmienok a okresný súd nevyhodnotil opodstatnenosť námietok žalobcov v súvislosti s oprávnením žalovaného 1/ okamžite zosplatniť úver. Rozsudok okresného súdu (prvý v poradí) považoval odvolací súd za nepreskúmateľný, ktorým sa strane sporu odňala možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy; je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

2.2. Odvolací súd uložil okresnému súdu v ďalšom konaní podrobiť úverovú zmluvu súdnej kontrole zmluvných podmienok, predovšetkým pokiaľ ide o námietky žalobcov v súvislosti s tvrdým neplatným okamžitým zosplatnením úveru. Okresný súd sa mal vyrovnať aj s predajom nehnuteľností ako obydľia žalobcov, keďže záložné právo bolo možné vykonať aj súdnou cestou pri zachovaní záložného práva pri narastaní úrokov z omeškania, ale pri možnosti splátok tak v základnom ako aj v exekučnom konaní.

3. Okresný súd Poprad rozsudkom z 30. júna 2020 č. k. 20C/25/2018-256 (ďalej len „rozsudok okresného súdu, druhý v poradí“ alebo „rozhodnutie okresného súdu, druhé v poradí“) určil, že dobrovoľná dražba vykonaná 10. 05. 2018 žalovaným 2/, osvedčená Notárskou zápisnicou N 77/2018, Nz 14884/2018, NCRI 15180/2018 z 10. 05. 2018, v rámci ktorej boli vydražené nehnuteľnosti nachádzajúce sa v Okrese S., obci F., katastrálne územie F., zapísané na LV č. XXX, rodinný dom súp. č. XXX na parcele C-KN parc. č. 219/2 v podiele 1/1, postavený na pozemku - parcele C-KN parc. č. 219/2 o výmere 194 m² v podiele 1/1, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, v prospech žalovaného 3/, je neplatná (prvá výroková veta). Druhou výrovkou vetou rozhodol, že žalobcovia 1/ a 2/ majú voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.

3.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, druhého v poradí, vyplýva, že žalobcovia sa domáhali určenia, že dražba vykonaná na nehnuteľnostiach v ich vlastníctve je neplatná. Žalovaní s podanou žalobou nesúhlasili. Okresný súd nárok žalobcov právne posúdil podľa § 3 ods. 1, § 7 ods. 1, ods. 2, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1, ods. 4, ods. 5, § 12 ods. 1, ods. 4, ods. 5, § 13 ods. 1, ods. 2, § 13a ods. 2, § 16 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 10, § 21 ods. 2, ods. 4, § 22 ods. 1, ods. 2, § 25 ods. 1, ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. Aplikoval tiež § 151j ods. 2 a § 151md ods. 1 písm. i) Občianskeho zákonníka.

3.2. Okresný súd konajúci o žalobe o určenie neplatnosti dražby na základe vykonaného dokazovania ustálil, že žaloba bola podaná v zákonnej lehote. Za nesporné považoval, že medzi žalobcami a žalovaným 1/ bola dňa 28. mája 2012 uzatvorená zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere; uvedenú zmluvu okresný súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú. Spolu so zmluvou o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere žalobcovia 1/ a 2/ so žalovaným 1/ uzavreli zmluvu o zriadení záložného práva, ktorou bola zabezpečená pohľadávka žalovaného 1/ vzniknutá zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere.

3.3. Okresný súd skúmal, či pri predaji nehnuteľností v dobrovoľnej dražbe boli dodržané ustanovenia zákona č. 527/2002 Z. z. Poukázal na obsah záložnej zmluvy, podľa ktorých je záložným právom zabezpečená pohľadávka, ktorá predstavuje rozdiel cieľovej sumy a nasporenej sumy; tieto údaje mal mať žalovaný 1/ nepochybne k dispozícii a mal vedieť ich preukázať. Ak žalovaný 1/ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru vo výške 24.093,47 eur, nemožno konštatovať, že táto suma bola zabezpečená záložným právom. Existovali pochybnosti o skutočnom rozsahu záložného práva a zabezpečenej pohľadávky; ak nebolo možné preveriť výšku zabezpečenej pohľadávky a proporionalitu zásahu vo forme výkonu záložného práva a dobrovoľnej dražby, nemožno pri výkone dražby

konštatovať správnosť postupu žalovaných 1/ a 2/. Okresný súd uzavrel, že minimálne vyhlásenie pravosti a výšky pohľadávky bolo sporné. Žalovaný 1/ ako záložný veriteľ ani v priebehu konania o neplatnosť dobrovoľnej dražby neozrejmil, z čoho pohľadávka pozostáva; vyhlásenie mimoriadnej splatnosti uvádza výšku splatnej pohľadávky na sumu 24.093,47 eur.

3.4. Vyhodnotením skutkového stavu a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov okresný súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná; žalobcovia preukázali aj naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Mal za to, že žalovaný 1/ si nesplnil svoje zákonné povinnosti; nebola preukázaná pravosť a výška pohľadávky žalovaného 1/, pre ktorú navrhol vykonanie dobrovoľnej dražby, nepredložil relevantné doklady o spôsobe výpočtu záväzkov a ani nepreukázal splatnosť pohľadávky. K oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru nepredložil výpočet istiny a príslušenstva. Žalovaný 2/ nedodržiaval zákonnú povinnosť uvedenú v § 13a ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z.

3.5. Súd prvej inštancie napokon dodal, že strata obydľia z dôvodu, že žalobcovia a žalovaný 1/ podpísali záložnú zmluvu a žalovaný 1/ znemožnil nepredložením dokladov revíziu zmluvného vzťahu súdom, je neprípustná. Žalovaný 1/ ani nepreukázal, že by žalobcovia mali možnosť záložnú zmluvu preštudovať a boli poučení o jej následkoch. Z uvedeného vyvodil zanedbanie odbornej starostlivosti zo strany žalovaného 1/. Zdôraznil, že žalobcovia 1/ a 2/ majú zabezpečené ústavou právo vlastníť majetok, ktoré obsahuje aj právo ho užívať. Bolo potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a vyhodnotiť, ktorému právu je potrebné dať prioritu.

3.6. Z uvedených dôvodov okresný súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP; za v spore úspešných považoval žalobcov 1/ a 2/ preto im voči žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 15. júna 2022 č. k. 2Co/44/2021-383 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku I. a vo výroku o trovách prvoinštančného konania vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným 1/ (prvá výroková veta), rozsudok okresného súdu zmenil vo výroku II. v časti náhrady trov konania medzi žalobcami a žalovanými 2/ a 3/ tak, že vo vzťahu medzi týmito stranami nepriznal náhradu trov prvoinštančného konania (druhá výroková veta). Treťou výrovkou vetou stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4.1. Odvolací súd konajúci o odvolaniach žalovaného 1/ a žalovaného 3/ rozsudok okresného súdu postupom podľa § 387 CSP vo veci samej potvrdil. Nemal pochybnosť o správnosti skutkových záverov okresného súdu ohľadne konštatovania, že medzi žalobcami 1/ a 2/ a žalovaným 1/ bola uzatvorená zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere majúca charakter zmluvy spotrebiteľskej a zároveň bola dňa 17. 05. 2012 medzi týmito stranami uzatvorená aj zmluva o zriadení záložného práva podľa § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka. Predmetom záložnej zmluvy boli nehnuteľnosti patriace do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov. Odvolací súd poukázal na možnosť rôznych spôsobov výkonu záložného práva; žalovaný 1/ volil výkon záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby podľa zákona č. 527/2002 Z. z. Poukázal na inštitút dobrovoľnej dražby, v ktorom je záložca počas trvania záložného práva vystavený konaniu a rozhodovaniu záložného veriteľa, ktorého písomné vyhlásenie o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky plní na účely výkonu záložného práva funkciu „exekučného titulu“ s priamym dosahom na ústavné práva žalobcov. Písomné vyhlásenie navrhovateľa dražby sa týka pravosti pohľadávky, ktorá svedčí o existencii a uplatniteľnosti existujúcej pohľadávky, jej výšky ku dňu podania návrhu na vykonanie dražby a splatnosti pohľadávky, ktorá je základnou podmienkou aktivovania uhradzovacích funkcií záložného práva. Relevantnou otázkou písomného vyhlásenia navrhovateľa dražby je nielen pravosť pohľadávky, ale aj jej výška, nakoľko pri stanovení výšky môže dôjsť k posúdeniu primeranosti alebo neprimeranosti výkonu záložného práva. Do vyčíslenia pohľadávky navrhovateľ dražby ingeruje aj rôzne sankcie, ktoré v konečnom dôsledku navyšujú dlh dlžníka. V spotrebiteľskej praxi sa táto tendencia viaže osobitne k plneniam z neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré vstupujú do umelého navyšovania vymáhanej pohľadávky v procese dražby. Napokon aj samotné určenie splatnosti v zmluve o hlavnom záväzku môže byť založené na

neplatnej zmluvnej podmienke alebo na podmienke, ktorá je neplatná pre jej neprijateľnosť.

4.2. Suma, pre ktorú žalovaný 1/ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a následne pristúpil k výkonu dobrovoľnej dražby predstavovala sumu 24.093,47 eur; z akých konkrétnych zložiek táto suma pozostávala už žalovaný 1/ špecifikované nebolo a nebolo to zistiteľné ani pre okresný, resp. odvolací súd. Žalovaný 1/ uvedená výška pohľadávky tvorí nepreskúmateľnú sumu, na základe ktorej nemožno posúdiť, či do tejto neboli zahrnuté aj plnenia vzniknuté z neprijateľných zmluvných podmienok. Nebolo možné zistiť, akým spôsobom žalovaný 1/ pristúpil k zosplatneniu celého úveru; nie je zrejmé, s omeškaním, ktorých konkrétnych splátok mali byť žalobcovia v omeškaní a prehľad splácania úveru žalovaný 1/ predložil až v štádiu odvolacieho konania. Na dôkazy predložené až v odvolacom konaní žalovaný 1/, riadne poučený o jeho procesných právach, odvolací súd už prihliadnuť nemohol s poukazom na § 366 CSP. Okrem iného tak nebolo možné relevantným spôsobom posúdiť aj primeranosť výkonu záložného práva s ohľadom na hodnotu dražených nehnuteľností predstavujúcich obydlie žalobcov 1/ a 2/. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu (druhý v poradí) ako vecne správny potvrdil.

4.3. Odvolací súd preskúmal výrok rozsudku okresného súdu (druhého v poradí) ako výrok závislý a dospel k záveru o potrebe aplikácie § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcami a žalovanými 2/ a 3/. Zohľadnil charakter prejednávanej veci a skutočnosť, že súd prvej inštancie opodstatnene vyhodnotil neplatnosť dobrovoľnej dražby s poukazom na postup žalovaného 1/. Rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania medzi žalobcami a žalovanými 2/ a 3/ zmenil postupom podľa § 388 CSP tak, že vo vzťahu medzi žalobcami 1/ a 2/ a žalovanými 2/ a 3/ náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania odvolací súd aplikoval § 396 ods. 1 v spojení s § 255 CSP; stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ (ďalej a j „dovolateľ 1/“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodil z § 420 písm. f) CSP ako aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému 1/ prizná náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5.1. Pokiaľ dovolateľ 1/ uplatnil dovolací dôvod uvedený v § 420 písm. f) CSP namietal procesný postup odvolacieho súdu, ktorý konal v rozpore s § 366 CSP, keď neprihliadol na dôkaz predložený žalovaným 1/ spolu s odvolaním voči rozsudku súdu prvej inštancie, čím porušil princíp rovného postavenia strán sporu podľa článku 6 ods. 1 Základných princípov CSP. Dovolateľ 1/ tiež namietal, že súdy nižších inštancií nevykonali v rámci prejednávanej veci test proporcionality medzi dvoma základnými právami, a to právom záložného veriteľa vlastniť majetok (do ktorého práva bolo zasiahnuté nesplnením si povinnosti plniť zo strany záložného dlžníka) a právom záložcu vlastniť majetok (záloh) a zásahu do jeho práva na nedotknuteľnosť obydlia.

5.2. V súvislosti s tvrdeným porušením rovného postavenia strán žalovaný 1/ zdôraznil, že žalobcovia v rámci konania pred súdom prvej inštancie nerozporevali pravosť a výšku pohľadávky, pre ktorú žalovaný 1/ navrhol výkon dobrovoľnej dražby, a preto žalovaný 1/ nemal dôvod preukazovať, z čoho konkrétne daná suma pozostáva. Dôkazným návrhom predloženým až v odvolacom konaní reagoval na závery súdu prvej inštancie, na ktorých tento založil svoje rozhodnutie. Mal za to, že výška a pravosť pohľadávky nebola zo strany žalobcov nijakým spôsobom popretá, a preto výška pohľadávky bola nespornou s poukazom na § 151 ods. 1 CSP. Pokiaľ žalobcovia napadli vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, toto považovali za neplatné z dôvodu, že žalovaný 1/ ako veriteľ vo vyhlásení o predčasnej splatnosti úveru neuviedol, pre splatnosť ktorej splátky k vyhláseniu predčasnej splatnosti pristúpil. Ak teda odvolací súd neprihliadol na v odvolacom konaní predložený dôkaz - prehľad splácania úveru, dovolateľ 1/ uzavrel, že išlo o dôkaz, ktorý bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

5.3. Odvolací súd v napadnutom rozsudku výslovne uviedol, že neposudzoval primeranosť výkonu

záložného práva s ohľadom na hodnotu dražených nehnuteľností z dôvodu nedostatočnej možnosti skúmať výšku a následne aj splatnosť pohľadávky. Nepristúpil tak k testu proporcionality medzi základnými právami žalobcov a žalovaného 1/. Žalovaný 1/ navyše tvrdil, že výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou nebráni skutočnosť, že predmet zálohu je obydlie žalobcov; zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva absolútna nedotknuteľnosť obydlia. Tento záver je súladný s rozhodovacou praxou Súdneho dvora Európskej únie ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky.

5.3.1. Svoju argumentáciu podporil tvrdením, že vzhľadom na výšku pohľadávky, pre ktorú navrhol vykonať dobrovoľnú dražbu, táto nie je v hrubom nepomere k hodnote zabezpečeného zálohu. Navyše predmetné nehnuteľnosti netvoria obydlie žalobcov ako konštatoval odvolací súd, nakoľko od roku 2018 v nehnuteľnostiach býva a udržiava ich vydražiteľ (žalovaný 3/).

5.4. Pokiaľ dovolateľ 1/ uplatnil dovolací dôvod uvedený v § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nastolil právne otázky:

I. V prípade, ak veriteľ požiada o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky podľa § 565 Občianskeho zákonníka a ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, nešpecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ požiadal o zaplatenie celej pohľadávky nespôsobuje absolútnu neplatnosť tohto jednostranného právneho úkonu veriteľa.

II. Žiadosť veriteľa o zaplatenie celého dlhu podľa § 565 Občianskeho zákonníka nemusí obsahovať určenie konkrétnej splátky, pre ktorú požiadal o zaplatenie dlhu.

5.4.1. Dovolený dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení dovolateľa 1/ odôvodnil tým, že súdy nižších inštancií nesprávne vyložili § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, ktoré neupravujú obsahové náležitosti žiadosti veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky ani upozornenia veriteľa na uplatnenie práva úver zosplatiť. Záver odvolacieho súdu, že neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú žalovaný 1/ vyhlásil predčasne splatným celý dlh, vyplývajúci z úveru, predstavuje absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu jeho neurčitosti. Zdôraznil, že ak by odvolací súd nastolené právne otázky vyložil súladne so zákonom, nemohol by dôjsť k záveru, že vyhlásenie žalovaného 1/ o mimoriadnej splatnosti úveru je absolútne neplatné podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie aj žalovaný 3/ (ďalej aj „dovolateľ 3/“), v ktorom navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu vo výroku I. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil dovolací dôvod uvedený v § 420 písm. f) CSP.

6.1. Žalovaný 3/ poukázal na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, v ktorom tento uložil súdu prvej inštancie povinnosť zaoberať sa aj predajom nehnuteľností ako obydlia žalobcov. Touto otázkou sa okresný súd zaoberal, absolútne sa však nezaoberal neplatnosťou dražby z hľadiska, že táto bude zásahom do práva na obydlie žalovaného 3/ a jeho rodiny. Vo vzťahu k žalovanému 3/ ide o nehnuteľnosť, ktorá je jeho domovom, nadobudol ju dobromyseľne, zveľadil ju a investoval do nej. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu sa uvedeným nezaobera vôbec a právo žalovaného 3/ na jeho obydlie zjavne podstatné nie je. Nebolo možné v prípade stretu rovnakého práva a rovnakej kvality u dvoch subjektov prihliadať jednostranne len na právo jedného z nich a obsahovo rovnaké právo druhého ponechať bez povšimnutia. V prejednávanej veci sa poskytuje väčšia ochrana právu na obydlie u neplatičov - žalobcov 1/ a 2/ cez inštitút ochrany spotrebiteľa pred právom na obydlie, rodinný a súkromný život žalovaného 3/.

6.2. Žalovaný 3/ namietal, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal jeho odvolacou argumentáciou. Žalovaný 3/ svoje odvolanie nemohol založiť na argumentácii týkajúcej sa nedostatočne určeného príslušenstva pohľadávky, pre ktorú sa výkon záložného práva realizoval, nakoľko ide o vzťahy medzi žalobcami 1/ a 2/ a žalovanými 1/ a 2/, o ktorých žalovaný 3/ nemal žiadnu vedomosť. Žalovaný 3/ je však dotknutý na svojich právach, nakoľko následkom rozsudku zrejme príde so svojou rodinou o svoje obydlie. Jeho právami sa doposiaľ nikto nezaoberal. Žalovaný 3/ pripustil, že súd nemusí dať odpoveď na každý argument a už vôbec nie sa s ním stotožniť; mal by dať odpoveď na konkrétne námietky sporu a jasne a

zrozumiteľne odpovedať na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaného 3/ a nechal ju bez povšimnutia, čoho následkom je nepreskúmateľné rozhodnutie majúce za dôsledok porušenie práva na spravodlivý proces.

7. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného 3/ uviedol, že s jeho argumentáciou sa stotožňuje; argumentácia žalovaného 3/ podporuje jeho vlastnú argumentáciu o tom, že predmetné nehnuteľnosti netvorila a netvorili obydlie žalobcov už od roku 2018, ako nesprávne uviedol odvolací súd.

8. Iné vyjadrenie podané nebolo.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany sporu, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpené advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

10. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Jedným z hlavných znakov charakterizujúcich procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP je zásah súdu do práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

12. Vo všeobecnosti k námietkam dovolateľov týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 CSP, I. ÚS 243/2007). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01. 07. 2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán

(avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

13. Pokiaľ žalovaný 1/ namietal zmätočnosťnú vadu v zmysle § 421 ods. 1 písm. f) CSP, namietal, že odvolací súd mu svojím postupom odňal konať pred súdom a porušil princíp rovného postavenia sporu tým, že odmietol vykonať dôkaz, ktorý predložil k dovolaniu (prehľad splátok žalobcov na poskytnutý úver), a to s poukazom na § 366 CSP.

13.1. Dovolací súd pripomína, že podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má nimi byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

13.2. Dovolateľ sám vyvodil prípustnosť uplatnenia prostriedku procesnej obrany - návrhu na vykonanie dôkazu - z § 366 písm. d) CSP, podľa jeho názoru ide o dôkaz, ktorý bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Dôvodil, že otázka pravosti a výšky pohľadávky nebola žalobcami 1/ a 2/ v žalobe spochybnená.

13.3. Uvedená argumentácia žalovaného 1/ neobstoí. Už z o žaloby vyplýva, okrem argumentácie smerujúcej k neplatnosti zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere a k neplatnosti dražby z dôvodu podhodnotenia ceny draženej nehnuteľnosti, aj argumentácia vo vzťahu k neplatnosti vyhlásenia o mimoriadnej splatnosti úveru. Tento dôvod žalobcovia opreli o tvrdenie neurčitosti vyhlásenia o mimoriadnej splatnosti úveru; o tvrdenie, že z dôvodu absencie doby splatnosti a celkovej odplaty za úver neboli žalobcovia schopní posúdiť ekonomické dopady vyplývajúce zo zmluvy (o mimoriadnom medziúvere a o stavebnom úvere) a zároveň poukazovali na § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ktorý okrem iného definuje, že neprijateľnou podmienkou je ustanovenie zmluvy, ktoré požaduje od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve, alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie. Uvedené žalobcovia prostredníctvom právneho zástupcu doplnili na pojednávaní dňa 18. decembra 2018 tvrdením, že je spornosť určenia samotnej výšky dlhu; namietali, že do omeškania sa nedostali a k dlhu došlo iba z dôvodu exekúcie (ktorá bola vedená aj na finančné prostriedky na stavebnom sporení); tvrdili tiež, že vyhlásenie o pravosti a výške pohľadávky sa ukázalo ako nesprávne a mylné. Na uvedenom pojednávaní sa žalovaný 1/ nezúčastnil.

13.4. Argumentáciu ohľadne neplatnosti vyhlásenia úveru za predčasne splatný žalobcovia uviedli aj v podanom odvolaní argumentujúc, že zmluva o medziúvere neobsahuje dobu splatnosti a ani celkovú odplatu za úver; tvrdili, že neboli schopní posúdiť dopady na ich majetok, ktoré z uzatvorenej zmluvy plynú.

13.5. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení argumentoval aj tým, že je známe, že vo veci žalovaného 1/ už súdy v minulosti právoplatne rozhodli, že dohodnuté úroky ako cena úverovej služby sú opodstatnené len počas trvania úverovej služby a po splatnosti vzniká nárok na úrok z omeškania; z rozhodnutia okresného súdu nevyplýva, ako sa s touto okolnosťou vysporiada; zo žiadneho ustanovenia zákona č. 527/2002 Z. z. nevyplýva taká povinnosť záložnému veriteľovi, aby jej splnením mohlo byť garantované, že nevymôže aj plnenie z neprijateľnej podmienky (niet povinnosti špecifikovať pohľadávku pri dobrovoľnej dražbe); úverová zmluva doposiaľ nebola podrobená súdnej kontrole zmluvných podmienok

a súd prvej inštalácie nevyhodnotil opodstatnenosť námietok žalobcov v súvislosti s oprávnením žalovaného 1/ okamžite zosplatiť úver; súd prvej inštalácie sa bližšie nezaoberal skúmaním podmienok, na základe ktorých žalovaný 1/ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru; bolo potrebné posúdiť splnenie zákonných podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, aby bolo zrejmé, s ktorou splátkou, resp. splátkami bol dlžník v omeškaní a ako dlho bol v omeškaní.

13.6. Z uvedeného pre dovolací súd vyplýva, že ak nie žalobca v žalobe, tak odvolací súd v zrušujúcom uznesení nastoliac otázku ex offio kontroly neprijateľných podmienok nastolil otázku pravosti a výšky pohľadávky, pre ktorú došlo k realizácii dobrovoľnej dražby.

13.7. Napriek uvedenému žalovaný 1/ využil svoje právo a z dôvodu pracovnej vyťaženia sa ospravedlnil aj z ďalšieho pojednávania na súde prvej inštalácie (9. júna 2019) a nereagoval tak na argumentáciu žalobcov na pojednávaní smerujúcu k skúmaniu úkonu ukončenia úveru, vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a k absencii náležitostí zmluvy o úvere. Žalobcovia tvrdili, že došlo k nesprávne určenej výške a splatnosti pohľadávky.

13.8. Na základe uvedeného nemôže žalovaný 1/ dôvodne tvrdiť, že rozhodnutie (už) súdu prvej inštalácie bolo pre neho prekvapivé, keď sa okresný súd zaoberal aj správnosťou vyhlásenia veriteľa o pravosti a výške pohľadávky, pre ktorú navrhol vykonať dobrovoľnú dražbu. Z uvedeného vyplýva záver, že návrhy na doplnenie dokazovania spočívajúce v listinných dôkazoch - výpise z účtu medziúveru a výpise z účtu stavebného úveru - nejde o dôkazy, ktoré žalovaný 1/ bez vlastnej viny predložiť nemohol, nakoľko pravosť a výška pohľadávky nebola v konaní pred súdom prvej inštalácie (pred rozhodnutím vo veci samej druhým rozsudkom) sporná.

13.9. Zmätočnosťou vadou spočívajúcou v tvrdenom nesprávnom postupe odvolacieho súdu, ktorý prostriedky procesného útoku uplatnené až v odvolacom konaní, považoval za neprípustnú novotu, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (a postup, ktorý vydaniu tohto rozhodnutia predchádzal) netrpí.

14. Dovolať 1/ namietal postup súdov nižších inštalácií, že v rámci rozhodovania nevykonali test proporcionality medzi dvoma základnými právami a to právom žalovaného 1/ vlastniť majetok (disponujúceho pohľadávkou voči žalobcom 1/ a 2/) a právom žalobcov 1/ a 2/ vlastniť majetok a ich právom na nedotknuteľnosť bývania.

14.1. Uvedená námietka ako námietka zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP neobstoí. Uvedenú otázku uložil posúdiť súdu prvej inštalácie odvolací súd (súd prvej inštalácie sa musí vyrovnáť aj s predajom nehnuteľností ako obydliím žalobcov). V ďalšom konaní však súdy nižších inštalácií dospeli k záveru o neplatnosti dražby z dôvodu, že dražba nebola vykonaná v súlade so zákonom č. 527/2002 Z. z., nakoľko žalovaný 1/ si nesplnil svoje zákonné povinnosti. K otázke základného práva žalobcov - práva na obydlie navyše už okresný súd uviedol, že strata obydlia z dôvodu, že žalobcovia podpísali záložnú zmluvu a žalovaný 1/ znemožnil nepredložením dokladov revíziu zmluvného vzťahu súdom, je neprípustná. Napokon tiež uviedol, že bolo potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a vyhodnotiť, ktorému právu je potrebné dať prioritu. K uvedenému odvolací súd uviedol, že nebolo možné relevantným spôsobom posúdiť aj primeranosť výkonu záložného práva s ohľadom na hodnotu dražených nehnuteľností predstavujúcich obydlie žalobcov pre nedostatočnú možnosť preskúmania výšky a následne aj samotnej splatnosti pohľadávky.

14.2. Z uvedeného je zrejmé, že vykonanie testu proporcionality súdy nižších inštalácií zvažovali. Vykonanie testu proporcionality by však prichádzalo do úvahy, pokiaľ by z vykonaného dokazovania zistili, že nedošlo k porušeniu zákona č. 527/2002 Z. z. pri vykonávaní dražby; súdy nižších inštalácií svoje rozhodnutia nezaložili na konštatovaní neprimeranosti zásahu do práva žalobcov vlastniť majetok a do práva na obydlie; iba v prípade neprimeranosti takéhoto zásahu by bolo nevyhnutné vykonanie testu proporcionality. V prípade neplatnosti dražby z iných dôvodov by bolo vykonanie testu proporcionality nadbytočné.

14.3. Zmätočnosťou vadou spočívajúcou v absencii odôvodnenia v o vzťahu k (ne)vykonaniu tejto proporcionality (vo vzťahu k právam žalobcov a žalovaného 1/), resp. v nesprávnom postupe pri dokazovaní týkajúceho sa vytýkanej vady rozhodnutie odvolacieho súdu netrpí.

15. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP uplatnil aj žalovaný 3/, ktorý predovšetkým namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu, že mu odvolací súd nedal odpoveď na jeho podstatnú odvolaciu argumentáciu. Považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za nepreskúmateľné, majúce za následok porušenie práva žalovaného 3/ na spravodlivý proces.

15.1. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný 3/ v odvolaní proti rozsudku okresného súdu (druhého v poradí) namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou neplatnosti dražby z hľadiska, že táto bude mať za následok zásah do práva žalovaného 3/ (a jeho rodiny) na obydlie; žalovaný 3/ nehnuteľnosť nadobudol dobromyseľne, zveľadil ju a investoval do nej. V prípade stretu rovnaké práva (žalobcov 1/ a 2/) a žalovaného 3/ nebolo možné prihliadať len na právo jedného z nich a obsahovo rovnaké právo druhého ponechať bez povšimnutia. Namietal tiež, že v danej veci sa poskytuje väčšia ochrana práva na obydlie u neplatičov - žalobcov 1/ a 2/ cez inštitút ochrany spotrebiteľa pred právom na obydlie, rodinný a súkromný život žalovaného 3/. Žalovaný 3/ v tejto súvislosti v odvolaní namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie je v rozpore s právom na obydlie a dáva základ pre ďalšie spory medzi účastníkmi konania, a to o spory o vydanie bezdôvodného obohatenia o vydanie protihodnoty zvýšenia hodnoty nehnuteľností a o náhradu škody. Rozsudok okresného súdu (prvý v poradí) nepovažoval za spravodlivý, riadne odôvodnený a ústavne konformný.

15.2. Odvolací súd v napadnutom rozsudku odvolanie žalovaného 3/ špecifikoval v bode 6. svojho rozsudku; uviedol však len, ako žalovaný 3/ svoje odvolanie odôvodnil.

15.3. Absentuje však akékoľvek vysporiadanie sa s odvolacou argumentáciou žalovaného 3/; odvolací súd sa uspokojil len s odpoveďami na odvolaciu argumentáciu žalovaného 1/; žalovanému 3/ v napadnutom rozhodnutí na ním nastolené otázky nedal žiadnu odpoveď.

15.4. Dovolací súd s prihliadnutím na vyššie uvedené dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, sa môže obmedziť vo svojom odôvodnení len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Zároveň sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie a musí sa v odôvodnení vysporiadať aj s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP). Z obsahu odvolania žalovaného 3/ vyplýva, že tento odvolateľ namietal nevysporiadanie sa súdu prvej inštancie s ochranou ním dobromyseľne v dobrovoľnej dražbe nadobudnutého práva vlastníť majetok, ktorý predstavuje jeho obydlie a obydlie jeho rodiny; na ním nastolené otázky odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nereagoval. Niet sporu o tom, že pre žalovaného 3/ bola uvedená otázka otázkou jedinou a tým aj otázkou podstatnou. Dovolací súd k tomu uvádza, že absenciou vysporiadania sa s odvolacou argumentáciou žalovaného 3/ vo veci samej sa odvolací súd dostal mimo limitov práva na spravodlivý proces chráneného nielen čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj s čl. 46 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/204/2011 alebo 4Cdo/120/2019).

16. Dovolací súd uzatvára, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním je nedostatočne odôvodnený v rozsahu porušujúcom právo žalovaného 3/ na spravodlivý proces. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je potom nielen prípustné, ale aj dôvodné a je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) v celom rozsahu (a vo vzťahu k všetkým subjektom vystupujúcim na žalovanej strane z dôvodu ich núteného spoločenstva v spore) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP), a to bez ohľadu na skutočnosť, že dovolaciu argumentáciu žalovaného 1/ nepovažoval dovolací

súd za dôvodnú. Odvolací súd v ďalšom konaní svoje rozhodnutie riadne odôvodní tak, aby obsahová (materiálna) náplň jeho rozhodnutia založila nielen jeho zrozumiteľnosť, ale aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení nemôže chýbať žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, ktoré odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posúdi a náležite vyhodnotí. Rozhodnutie odvolacieho súdu musí obsahovať náležitosti uvedené v § 393 CSP, musí byť logické a presvedčivé. Osobitnú pozornosť bude odvolací súd venovať pre sporové súdne konanie relevantným argumentom odvolateľa.

17. Existencia dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP je sama osebe dôvodom pre zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Dovolací súd sa preto nemohol zaoberať prípustnosťou (a už vôbec nie dôvodnosťou) dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

18. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP).

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne odvolací súd.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.